

eksponizasiyasını daha da zənginləşdirmişlər. Muzeydə bəstəkarə aid olan şəxsi əşyalar, ailə şəkilləri, atasının, anasının, özünün uşaq-lıq şəkilləri, yaradıcılıqlarında olan fotoları geniş yer tutur. Mustafazadənin pianosu, müxtəlif diplomları, mükafatları, musiqiləri yazılmış qramofonları, afişaları, həyat və yaradıcılığı əks etdirən müxtəlif sənədləri də orada toplanaraq sərgilənib.

Azərbaycan musiqisinin təbliği və qorunması ilə məşğul olan, Azərbaycan Dövlət Musiqi Mədəniyyəti Muzeyi hər il bir qayda olaraq mart və dekabr aylarında Vaqif Mustafazadənin xatirə gününü qeyd edir. Həmin günlər müxtəlif tədbirlər keçirilir, yaxınları və sənət yoldaşları yığılaraq bəstəkar haqqında olan təəssüratlarını danışır, onun Azərbaycan incəsənətinə gətirdiyi yenilikdən söhbət açır və Mustafazadənin bəstələdiyi musiqilərə qu-laq asırlar. Bununla da onlar böyük sənətkar qarşısında olan borclarını qismən də olsa ödəmiş hesab edirlər.

Şəbnəm HİDAYƏTQIZI

ABDULLA ŞAIQ HAQQINDA XATİRƏ

1948-ci ildə mən Azərbaycan Dövlət Universitetinin hüquq fakültəsinin III kurs tələbəsi olan zaman hörmətli yerlimiz, şair, yazıçı Abdulla Şaiqlə dəfələrlə görüşüb söhbətlər etmişəm.

Biz tələbələr hər bir vaxt M.F.Axundov adına Mərkəzi kitabxanada görüşürdik. Həmin illərdə yerlilərimiz Abbas Kərəcliyi, Əhəd Hüseynov, Ömər Osmanlı və bir neçələri ilə gediş-gəlişimiz var idi. Çünki onlar Borçalıdan olan tələbələrin yaşları-ağsaqqalları idilər.

Əhəd Hüseynov mənim qohumum idi. Onun vasitəsilə mən Abdulla Şaiqin oğlu Kamalla tanış oldum. Sonradan elə oldu ki, Əhəd Hüseynov və mən Kamal Talıbzadənin iştirakı ilə onlara – A.Şaiqin evinə getdik. Mən çox utandırılmışırdım.

A.Şaiq ariq, nurani üzlü, ağ saqqallı bir kişi idi. Ona aid olan taxtın üstündə mütəkkəyə söykənib qarşısına qoyulmuş pürürəngi çaydan yavaş-yavaş içirdi. Məndən söhbət vaxtı Borçalının hansı kəndindən olduğunu soruşdu. Mən ona Qızılhacılı kəndindən, özüm də Mursaqulovlardan olduğumu söyləyəndə A.Şaiq mənə dedi ki, ay bala, siz Qaraxanlı nəslindəsiniz. Qaraxanlıdan olan Şah İsmayıl Mursaqulovu yaxşı tanıyırdım. O, Əbdürrəhim bəy Haqverdiyevin ən yaxın dostu olub. Sonra yazıçı mənə Ə.Haqverdiyevin əmim Əziz Mursaqulova etdiyi kömək barədə söylədi. O, əmimi 1930-cu ildə Bakı Pedaqoji İnstitutuna qəbul etdirib. Əmim ağa nəslindən olduğu üçün onu instituta götürməkdən imtina etmişdilər.

Söhbət əsnasında mən hörmətli yazıçıdan onun "Qızıl" hekayəsi haqqında soruşdum. A.Şaiqə sual verdim ki, hekayədə verilən Kərim baba surəti hansı Kərim babadır? Çünki mənim ana babamın adı da Kərim olmuşdur. Elə bildim mənim babam haqqında yazıb.

Lakin Abdulla Şaiq mənə belə cavab verdi:

– Balası, mənim də qoca babamın adı Kərimdir. Mən uşaq vaxtı Sarvan dağında olanda Kərim babamın istəklişi Qızıl iti vurdum. Onda Kərim baba mənə dedi ki, ey, ay bala, bunu vurmaq olmaz, çünki onun mənə vaxtilə çox köməkliyi olub. Sonralar Kərim baba mənə Qızıl it barədə çox hadisələr söylədi və mən bu hekayəni qələmə aldım.

A.Şaiqlə söhbətimiz həmişə şirin olardı və həmişə Borçalıdan gedərdi. O, keçmişdə olan hadisələrdən mənə çox maraqlı söhbətlər eləyərdi. Çox şirin, aram-aram danışığı vardı. Biz hər dəfə onlara gəlib-gedəndə mənə deyərdi ki, balası utanma, bizə tez-tez gəl. Sizin gəlişiniz mənə Borçalı iyini verir.

Yadımdadır, bir dəfə Əhəd Hüseynov olmadı, Abbas Kərəcliyi ilə onlara getdik. Çox oşla bizi qəbul etdi, hətta rəhmətlik Abbasa bir çox məsləhət və tövsiyələr verdi. Hətta belə bir cümlə də işlətdi ki, Abbas, balası, cavansan, özünü gözlə, hər işə qarışma. Mən yolda Abbas müəllimdən (o, istedadlı tənqidçi idi) xəbər aldım ki, kişi nə üçün elə dedi. Abbas rəhmətlik mənə dedi ki, bu yaxınlarda Süleyman Rəhimovu bərk tənqid etdiyimi eşidib deyir.

Görkəmli, sevimli yazıçımız, şairimiz, həmyerlimiz Abdulla Şaiq haqqında xatirələrim çoxdur.

Ramiz Mursaqulov